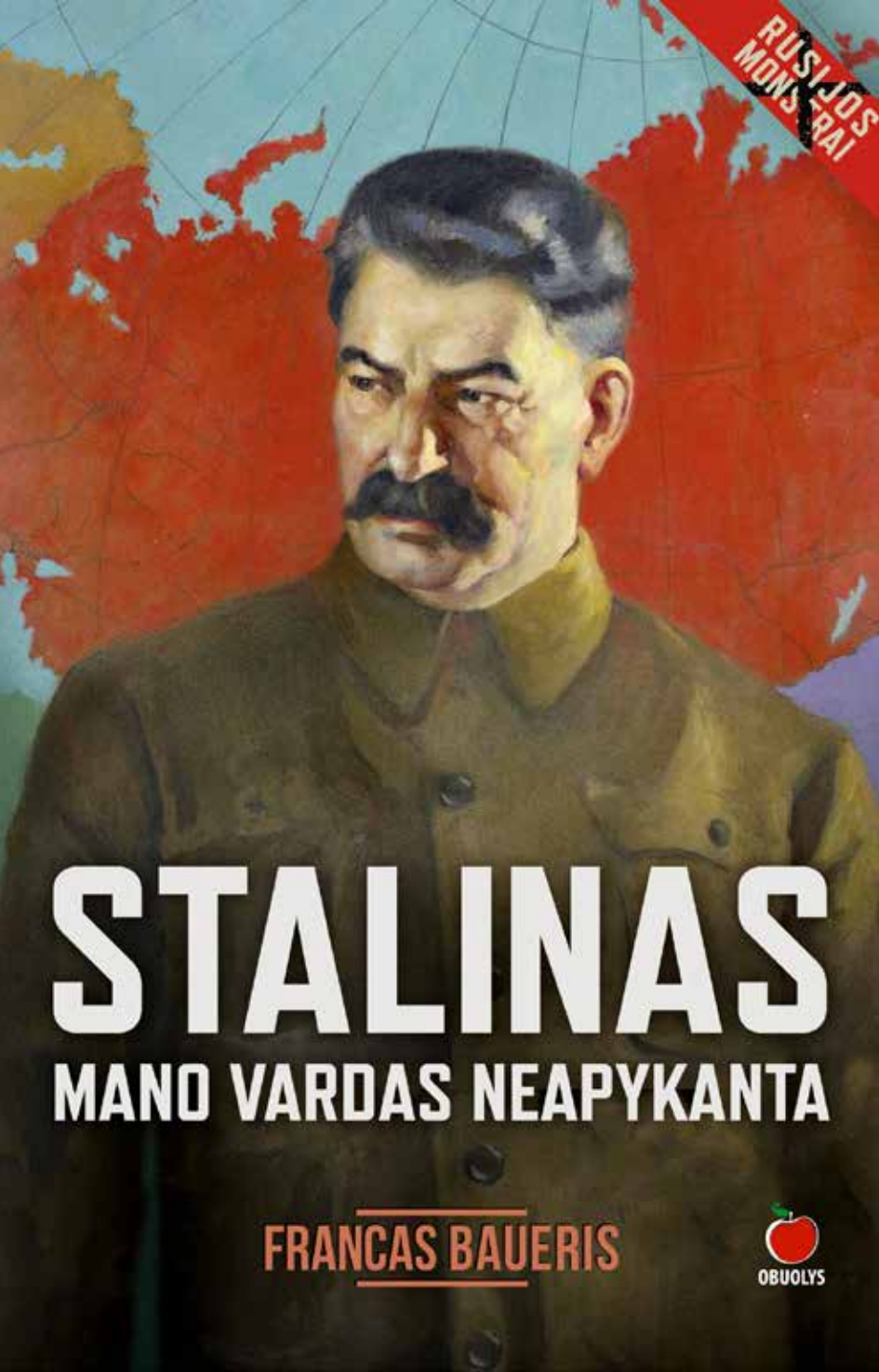

RUSIJOS
MONŠTRA

A portrait of Joseph Stalin, the leader of the Soviet Union, with a serious expression and a thick mustache. He is wearing a dark, high-collared military-style jacket. The background is a stylized map of the world with a grid of latitude and longitude lines. The landmasses are colored in shades of red and orange, while the oceans are a pale blue. The overall style is reminiscent of mid-20th-century propaganda art.

STALINAS

MANO VARDAS NEAPYKANTA

FRANCAS BAUERIS

FRANCAS BAUERIS

STALINAS

MANO VARDAS NEAPYKANTA

Romanas

OBUOLYS

TURINYS

I DALIS

EDEMAS	9
BARONIENĖ	33
TREMTIS	65
VALDOVAI	95
REVOLIUCIJA	131
NIEKŠYBĖ	155
IMPERATORIUS	181

II DALIS

BAIMĖ	217
SAVI	255
BUDELIS	293
KARAS	335
SUTEMOS	375

EDEMAS

Tai buvo aukštas, stambus vyras, apsirengęs iš gražiai išdirbtos odos pasiūtais drabužiais, kokius nešioja turtingi kazachų ir karakirgizų* karo vadai, apsiavęs minkštais auliniiais batais, be kietų užkulnių, kokius avi tiurkų genčių – saltų, sajakų, kesekų, diajolių – ir kitų Vidurinės Azijos tautų tautelių gyventojai. Pažiūrėjęs į jo apsirengimą, į aukštą kailinę kepurę, galėjai pagalvoti, kad tai kažkoks kazachų, kirgizų ar dungarų bekas ar emyras**, belaukiantis savo pulkų, kurie jau žygiuoja per Alatau, Aksorano kalnagūbrius, per Tian Šanio uolines viršūnes ar Karakumų ir Kyzylkumų dykumas.

Jis sėdėjo ant aukštos uolos, apšviestas šaltų kalnų saulės spindulių. Jo žvilgsnis bėgo per kalnagūbrius, besitraukiančius

* Taip buvo vadinami kirgizai iki 1925 m. (Čia ir toliau – aut. past.)

** Didikai.

vis tolyn į rytus, kur gyveno šimtai tautelių. Vienos jų be gailėsčio kariavo su Rusijos imperatoriumi Nikolajum Antruoju, kitos žudė jo priešus ir pripažino vien rusų draugystę. Kokie įvairūs buvo Azijos kalnai, tokie įvairūs juose gyveno žmonės dar nuo Aleksandro Makedoniečio laikų, niekada neiškėlę taikos šakelės ir nesukabinę ginklų jurtos kampe, kad jie ten dulkėtų nenaudojami. Sunku būtų suskaičiuoti, kiek žiaurių mūšių matė šie žydrų deimantų spindintys kalnų ledynai, kiek išdidžių karvedžių čia siekė tapti antruoju Aleksandru Makedoniečiu ir žuvo nepalikę jokių savo žygių atminimų. Net dainiai apie juos nesudėjo jokių dainų.

Matyt, sunkios mintys kankino ant uolos sėdintį vyrą, nes jo žvilgsnis slinko tik kalnų viršūnėmis, nė minutei nenukrypdamas į vakaro sutemų dengiamus kalnų tarpeklius. Vyras, lyg ištikimas viršukalnių garbintojas, meldėsi kalnų didybei ir dieviškumui. Jau kas kas, o jis tikrai žinojo, kad kalnuose žmogus geriausiai supranta Kūrėjo galybę, amžinumą ir išmintį.

Kada ir kaip jis apsigyveno šiame kalnagūbryje, kada čia pasistatė jurtą ir užkūrė ugnį – niekas nežinojo ir per daug nesidomėjo. Vieni kalbėjo, kad jis čia gyvena daugiau kaip šimtą metų, kiti minėjo, kad dar ilgiau, tik šamanas Kostanbetas pasakė, kad žmogus negyvena taip ilgai, išlikdamas toks galingas, kaip akyno* Kastugano apdainuotas Samarkando karžygys Bachar-Žyrau. Na, negyvena, tai negyvena, sakė

* Dainius.

kalniečiai, bet gal šamanas Kostanbetas aklas, nematydamas, jog Edemas – ne daugiau kaip penkiasdešimties metų vyras, kurį vargu ar įveiktų ir dešimt jaunų džigitų*. Taip kalbėdamas jis tik stebina žmones ir galų gale jie nustos jį gerbė.

Taip, kalniečiai jį vadino Edemu, nes toks vardas buvo nurodytas dokumentuose, kuriuos jam davė apygardos viršininkas rusų Ivanas, kai jį, meškos sudraskytą, atnešė medžiotojai į šio atsiskyrėlio jurta. Oi, kaip nepasisekė rusų Ivanui, kai jo šautuvo pirmas šovinyš užsikirto ir įsiutusi meška puolė medžiotojus! Sako, kad meška – kerėpliškas žvėris, kuris nieko nedaro žmogui, jeigu jis parkrinta ant žemės ir guli lyg negyvas. O Mubajau, stabmeldžių dieve, kiek daug kvailumo keliauja žmonių lūpomis, kai jie susitinka su tokiu žvėrimi kaip meška, atkeliavusia šimtus kilometrų iš Sibiro taigų į Chan Tegyrio kalnus.

Ne, nereikėjo rusų Ivanui kristi prieš mešką ir vaidinti negyvą! Už minutės jis jau raitėsi meškos letenose, visas apsipylęs krauju, ir tik ilgo durklo smūgis, smogtas tvirta Edemo ranka, parbloškė mešką ant žemės ir privertė iš glėbio paleisti sumaitotą rusų viršininką. Smūgis buvo toks baisus, kad nutrenkė įsiutusį žvėrį keletą metrų į šalį, o durklas pervėrė meškai krūtinę, širdį ir išlindo keliolika centimetrų nugaroje.

– Viešpatie, kas per smūgis! – sušnabždėjo jaunas, smulkaus sudėjimo kariškis su rusų imperijos kontradmirolo antpečiais. – Ar jūs kur matėte tokį smūgį?

* Kariai.

– Ne, jūsų kilnybe, – atsakė kitas medžiotojas, – bet pažiūrėkime, kuo galime padėti generolui Ivanovui.

Jie pribėgo prie sužeisto draugo ir pasibaisėję sustojo: meškos letenos perplėšė generolui šoną ir jau matėsi plaučiai bei kiti vidaus organai. Meškos dantys sulaužė generolui ranką ir ji kabojo kaip skuduras.

– Jis tuoj mirs, – pasakė kontradmirolas Aleksandras Kolčiakas, – tai paskutinės jo minutės. Padėti jam jau niekuo negalime.

Visi medžiotojai (apie dešimt žmonių) su generolų ir kitų aukštų laipsnių kariškių antpečiais nusiėmė kepures. Ūmai jie sudrebėjo nuo baisaus riksmo.

– Greičiau! – nežmonišku balsu sugriaudėjo Edemas. – Neškite jį į mano jurta!

Per porą minučių sužeistasis buvo nuneštas į didelę Edemo jurta, išklotą brangiais kailiais. Ant stalo greitai užtiesė baltą drobulę ir paguldė mirštantį generolą.

– Pasilik čia, padėsi man, – pasakė Edemas generolo adjutantui senovine mongolų kalba. Jis tik pažvelgęs suprato, kokios tautybės yra generolo adjutantas, ir tokiu dėmesiu pelnė jo palankumą.

Edemas sužeistajam į burną įpylė šaukštą kažkokio juodo skysčio, nuo kurio generolas krūptelėjo ir nustojo dejuoti. Meškos išplėštą šoną patepė tepalu, kvopiančiu žolėmis, kurių malonus aromatas iškart pasklido visoje jurtoje. Ilgai Edemas dirbo prie sudarkytos generolo krūtinės, o dar ilgiau tvarkė vos nenuplėštą ranką. Generolo draugai rūkydami sėdėjo prie

jurtos, laukdami operacijos pabaigos. Kad generolas mirs, jie nė kiek neabejojo, tik nežinojo, kiek tęsis ši agonija.

Bet generolas nemirė! Rytojaus dieną jis jau ištare kelis žodžius, o po trijų dienų paprašė valgyti. Po dešimties dienų pakilo iš patalo, o po mėnesio sėdo ant arklio ir pasileido į miestą.

– Visą gyvenimą aš tau būsiu dėkingas, pone Edemai, – kalbėjo jis, spausdamas ranką. – Aplankyk mane mieste, kai tik galėsi. Tu stebuklingai mane išgydei. Taip gali išgydyti tik pats Viešpats arba jo šventieji. Kam pasakosiu – niekas nenorės patikėti. Aš net linkęs manyti, kad tu esi dangaus svečias, nes nė vienas žmogus to nebūtų sugebėjęs. Nesupyk, kad tave vadinsiu Adamu, nes toks vardas daug geriau skamba negu Edemas. O dabar, kaip didžiausią padėką, priimki mano durklą. Jį mūsų giminei dovanojo imperatorius Petras Didysis. Jo rankenoje įdėti septyni kryžiaus pavidalo rubinai, kurie sudaro Sietyno žvaigždyną. Tai – laimingas skaičius, kuris tau atneš laimę.

– Gerai, – sutiko Edemas, – o aš tave vadinsiu rusų viršininku, nes man taip paprasčiau ir suprantamiau. O dabar priimk ir nuo manęs atminimo dovanėlę.

Jis užkabino generolui ant kaklo pilką akmenį, gausiai išdabintą žėrinčiais rubinais.

Jie išsiskyrė vienas kitam jausdami didelį draugiškumą. Šis vasaros nuotykis su meška ir stebuklingas generolo išgydymas nuskambėjo ne tik per Vidurinės Azijos tautelių jurtas, bet pasiekė net ir Ledinuotąjį vandenyną ir rūsčią Sibiro taigą.

Generolas nežinojo, kad, pavadinęs Edemą Adomu, atsidūrė prie slaptingosios tiesos vartų.

Greitai Edemas tapo žinomas visoms tautelėms. Stabmeldžiai kalbėjo, kad jis – Dievo Bogdabajaus karžygys, kuris gali atgaivinti net mirusius. Musulmonai sakė, kad tai Mahometo pasiuntinys, o budistai apie jį kūrė legendas, kaip apie išmincingąjį Budą, kuris vėl pasirodė žemėje žmonėms pagelbėti. Tik vieni krikščionys nieko nežinojo, nes Europa nuo Azijos toli toli, o rusų viršininkų tiek daug ir jie tokie išpuikę, nieko gero nelinkintys vietiniams gyventojams.

Edemą vadino stebukladariu, galinčiu išgydyti kiekvieną, kuris į jį kreipiasi. Iš tiesų taip ir buvo, tik svarbiausia buvo jį rasti jo didžiulėje palapinėje. Dažniausiai jis klajojo po kalnus, jodinėjo Karakumų ar Kyzylkumų dykumose, pasiekdavo Tarpupio* slėnius, žemės gyvybės šaltinį – Baikalo ežerą ir tolimuosius Himalajų kalnus. Visi žinojo, kad Baikalo ežero vanduo išgydo daug ligų, atjaunina žmogaus kūną ir dvasią, daro jį kilnesnį ir geresnį, o dangiškoji Šambala** užkoduota kažkur Nepalo kalnynuose. Gal dėl to Edemo palapinė dažnai stovėdavo tuščia, nes jos šeimininkas bastėsi kalnuose, dykumose arba plaukdavo per putotas upes, o kartais apsistodavo neaprėpiamuose Sibiro taigos tankumynuose, kur sutikti kitą žmogų – didelė laimė, nes dažnai visus metus tekdavo tenkintis tik laukinių gyvūnų kaimynyste.

* Tigro ir Eufrato upių slėnis.

** Mistinė šalis.

Taip ir plito legendos apie žmogų, nežinia iš kur atkeliavusį, nežinia kokio tikslo siekiantį, nežinia kur pradingstantį. „Ne, tai ne rusas, – tvirtino jo išgelbėtas generolas, – nes jis negeria degtinės ir kalba nerėkaudamas ir nesikeikdamas.“ „Ne, tai ne išdidus britas, nes nesiekia kitų apgauti ir neieško sau naudos“, – sakė Sibiro pirkliai, kuriems anglų pirkliai trukdė prekiauti. „Ne, jo gimtinė ne Chiva ar Buchara, kur išauga šauniausieji raiteliai, nes vikrumu ir drąsa Edemas juos visus pranoksta“, – ginčijosi kazachų ir turkmėnų raiteliai. Kad jis ne pirklys, žinojo jau seniai, o netrukus įsitikino, kad jis – net ne karys.

Kai Bucharos didysis emyras prie Mozafaro El-Dino pralaimėjo rusų kariuomenei ir Buchara tapo rusų imperijos vasalu, didysis emyras Nasrulla atjojo į Edemo jurtą ir paprašė jo pagalbos.

– Svetimšali Edemai, – sakė emyras, – aš viską žinau apie tave (trumpas žvilgsnis lyg galingas žaibas blykstelėjo Edemo akyse), ir tik tu vienas gali man padėti. Astrachanės chanas Kipčiakas sakė, kad tu nemirtingas, nes gali nukristi nuo aukščiausio kalno ir lieki sveikas bei gyvas; gali kovoti su dešimtimi narsiausių uzbekų kovotojų, tokių kaip Bachar-Žyrau, ir juos per kelias minutes nugalėti. Padėk man sumušti rusų kariuomenę ir aš tave apipilsiu auksu. Tu pirmas žmogus, kurio aš paprašiau pagalbos.

– Jeigu sakai, kad viską žinai apie mane, tai turi žinoti, kad aš negaliu atsukti kardo prieš žmogų, nes to neleidžia mano

Dievas. Aš galiu pagydyti sergantį ir sužeistą, bet negaliu atgaivinti mirusio. Aš dirbu tai, ką man pavedė Kūrėjas, o jo planuose nėra to, kad aš padėčiau tau nugalėti rusus. Kalbi apie auksą, bet kam man jis? Aukso pilni Tian Šanio kalnai ir Himalajų uolynai. Norėdamas galėčiau nutiesti auksinį tiltą per Juodąjį tarpeklį, kuriuo tu su savo vyrais atjojai pas mane. Patariu ir tau, emyre, į auksą žiūrėti kaip į paprastą žvirgždą, tada ir tavo širdis nurims, jos nedžiovins godumo ir neapykantos vėjas.

Daugiau kalbėti nebuvo ką, ir emyras su savo kariais šoko į balnus:

– Lik sveikas, teisingasis Edemai! – sušuko emyras. – Mu-
du tikriausiai daugiau nepasimatysime.

– Ne, atsakė Edemas. – Aš pas tavo ateisiu, kai tu to labai norėsi. Tada ir pasimatysime.

Jis galėjo pasakyti – „kai mirtis atsistos šalia tavęs“, bet nutylėjo.

Kovoti prieš rusus jį kvietė kazachų ir turkmėnų mirzos*, mongolų didikai, baškių becai ir net Kinijos imperatorius, bet atsakymą visi gaudavo vienodą – ne!

Edemo atsisakymas kariauti su visokiais pagražinimais plito po Vidurinę Aziją, Mongoliją, Kiniją, Totorių chanatą ir kitas tautas, darydamas Edemą dar labiau paslaptingesnį ir nesuvokiamą. Bet jam buvo tas pats, ką apie jį kalbės žmonės. Veltis į jų smulkius ir menkus reikalus jis nesiruošė.

* Kunigaikščiai.

O tai jiems buvo sunkiausia suprasti, todėl legendų pynė vis storėjo, paslapties šydas vis tankėjo. Bet juk Azija ir buvo tokia šalis, kur realybė bei mistika supanašėja ir susilieja viena su kita.

Jis buvo vienas, bet ne vienišas. Per dienų dienas jis galėjo kalbėtis su kalnų viršūnėmis, su putojančiais upokšniais, skubančiais į plačias Indijos, slenkstėtas Kinijos ir akim neapėpiamas Sibiro upes. Jos pasakojo jam visas naujienas, kurias girdėjo ir matė bėgdamos per kalnus, derlingus slėnius ar dykumų sniegynus. Jų kalbą suprato tik jis ar kiti jo broliai, bet niekas daugiau. Dieną jis pasikalbėdavo ne tik su upeliais bei upėmis, bet taip pat su skaisčia lyg kalnų ledynai saule, su deginančiu Kyzylkumų ar Karakumų vėju, su švelniu Ferganos slėnio alsavimu, kur maloni šiluma kelia visą žalią gyvybę, suteikdama žmonėms džiaugsmą ir viltį. Jam pakakdavo nukreipti akis į kalnų viršūnę, rūsčiai dundančią audrą, pasakyti – „kalbėk“, ir sužinodavo viską, ką norėdavo. Jie pasakydavo, kurią šalį nusiaubė maras ar badas, kurios žemės valdovas badu marina savo pavaldinius, kad jie nepakankamai jį myli ir gerbia. Jie šaukė apie tai, kaip išsiliejusios iš krantų Kinijos upės paskandina šimtus tūkstančių paupių gyventojų, kaip nuo sausros išdžiūsta daugelis upių, o javai ir daržovės sudžiūsta į pelenus ir išnešiojami vėjo, kaip žaibo uždegta nušvinta Sibiro taiga ir liepsnoja per visą vasarą lyg niūri pragaro pašvaistė, kurios užgesinti nepajėgia visos Rusijos pajėgos.

Edemas nemėgo Sibiro taigos gaisrų, kurie jam atrodė baisūs ir laukiniai, kaip ir pati šalis. Dar baisiau jam atrodė nuolatinis karas, kasmet dundantis nuo Uralo kalnų iki Kinijos imperijos, nuo Kaukazo iki Mongolijos, nuo Kazachijos dykumų iki Tibeto kalnagūbrių. Vienais metais kraujas bėgdavo Mongolijoje, kitais – Indijoje, trečiais – Samarkando emyrate ar Afganistane. Tūkstančiai lavonų nuklodavo kalnus bei slėnius ir niekam jie nerūpėjo.

Jis nekenė ginklų ir niekuomet jų nenaudojo, išskyrus ilgą durklą atsiginti nuo žvėrių. Nuo žmonių atsiginti nereikėjo. Pakakdavo žvilgtelėti jiems į akis ir jie nieko negalėdavo padaryti.

Bet pakeisti bet kurio įvykio jis negalėjo. Jo paskirtis buvo pamokyti, patarti, pacituoti tam momentui tinkamą palyginimą, kurių tiek daug galima rasti Šventajame Rašte. O toliau – nieko! Negalėjo tiesioginiu įsikišimu nutraukti ar sutrukdyti žudynes ar kitą blogį. Jis elgėsi kaip kalnų upė, kuri skuba, nenurimsta, vis pirmyn ir pirmyn, bet iššokti iš savo akmeninių krantų negali, nes tai jai neskirta.

Jam pakakdavo tik panorėti ir už kelių minučių atsirasdavo norimoje vietoje, nesvarbu kur ji būdavo: Baikalo ežero ledynuose, Ferganos slėnyje ar Bengalijos džunglėse, pilnose plėšriųjų tigrų.

Jo širdį dažnai apimdavo rūstybė, matant priespaudą ir persekiojimus, žudomus belaisvius, ypač vaikus, badu marintus vergus. Jis puikiai suprato, kad blogis neša skausmą ir kančias, ir būtina jį pašalinti.

Bet kaip, kaip tą padaryti?

Edemas žinojo, kad jo paskirtis žemėje visai kita. Jis turi daryti tik tai, kas jam pavesta, o antrą kartą nepaklausti jis neišdrįstų.

Edemas prisimena tą laikotarpį, kai Viešpats jam liepė apleisti dangišką buveinę ir apsigyventi žemėje kartu su savo nusikaltimo bendriniu Ieva. Juk ne už obuolio valgymą Viešpats supyko, bet už jo valios nevykdymą. Ir štai prabėgo tūkstančiai metų, kai jie gyvena žaliame pasaulyje mokydami, prusindami, kultūrindami vis gausėjantį žmonių būrį.

Jis daug padarė: išmokė žmones auginti javus bei daržoves, statyti trobas ir prisijaukinti gyvulius, bet vieno jis negalėjo padaryti – suminkštinti žmonių širdis, kad jos taptų geresnės, švelnesnės, žmoniškesnės. Suprato, kad žemėje, be jo, yra baisi blogio jėga, siekianti sunaikinti visus gėrio daigus, kuriuos jis pasėjo žemėje ir žmonių širdyse. Žemėje, šalia jo, veikia tam-sos dvasia – Lilit (Lilith)*, viską darydama žemės ir žmonių pražūčiai. Ji mokė priešingai Edemui, aukštindama blogį ir niekšystes. Ir žmonės susižavėję jos klausė. Ir kaip neklausys, jei ji žadėjo žmonėms daugybę malonumų, nereikalaudama darbo ir pareigos.

Prasidėjo įnirtinga Gėrio ir Blogio kova.

Viskas dar buvo gerai, kol žmonijai vadovavo Motina, kai jos žodis buvo įstatymas, valdžia, mokslas ir religija, kai ji ir

* Pirmoji Adomo žmona, kuri sukilo prieš Dievą ir buvo priversta slapstyti; pragaros demonė.

baudė, ir guodė. Tai buvo matriarchato amžius, kurį ir dabar žmonės vadina Aukso amžiumi.

Nedaug tada buvo tų nemirtingų žmonių, kurie gyvendavo po kelis šimtus metų. Praeitis visuomet atrodo šviesesnė, bet iš tiesų ji ir buvo šviesesnė negu dabar. Ji iš karto ėmė keistis į blogąją pusę, kai vyras į savo rankas paėmė kardą, o į šalį padėjo arklą. Jis sakė, kad taip gina savo šeimą, savo turtą, savo žemę. Tačiau tai buvo melas, nes ginkluotas vyras tapo šeimos ir genties tironu, kovodamas už teisę valdyti, įsakinėti, skriausti, o pagaliau net žudyti. Pasaulis ėmė žiaurėti, negailestingumas suklestėjo, o gerumas tapo nepageidaujamas. Kraujas, į kurį visi žiūrėjo pagarbiai, tapo negerbtinas. Netgi imta tikėti, kad kraują labai mėgsta dievai ir reikia jiems jį aukoti.

Taip pirmą kartą šventyklų aukurai apsiliejo žmogaus krauju, o deginamų aukų dūmai užtemdė žydrą padangę. Taip pasibaigė Aukso amžius, taip pasibaigė nuostabus gyvenimas žemėje, kuris buvo skirtas kaip rojus visai žmonių giminei.

Edemas mintyse vis dažniau prisimena tuos laikus, kai jis mokė Tarpupio slėnių gyventojus auginti pirmus javus, prisijaukinti gyvulius, numegzti žuvims gaudyti tinklą. Dar ir dabar jaučia kviečių grūdų švelnumą, baltų kaip sniegas miltų skonį, šilto ožkos pieno gardumą! Vėliau juos išmokė statyti namus, sandėlius grūdams ir net kasti kanalus, kuriais bėgo vanduo, drėkindamas javų laukus, daržus, sodus...

Viešpatie, koks tai buvo puikus amžius!

Pagaliau atėjo laikas, kai jis išmokė to krašto gyventojus šumerus lydyti bronzą ir gaminti metalinius įrankius. Bet

kai jie pasigamino pirmąjį kalaviją, Edemas suprato, kad jo pamokymai jiems nereikalingi. Nereikia žodžių apie gerumą, nes žiaurumas plinta kaip ugnis. Kam ištieti priešui ranką, jei maloniau jam nukirsti galvą; kam būti žemdirbiu, jei smagiau kariauti ir grobti, kas tau patinka, ypač iš silpnesnių kaimynų.

Taip įsikūrė galinga Babilonijos valstybė, kuri tapo kurčia Edemo žodžiams. Joje klestėjo raštas, astrologija ir teisė, bet apie tikrąjį Dievą niekas čia nekalbėjo. Viską užgožė žyniai, kurie sukūrė žiaurumo religiją, o gėriui ten neliko vietos. Laukuose, kuriuose Edemas išmokė auginti javus ir daržoves, švilpė botagai, kapodami vergų nugaras. Javų ir gyvulių kaimenės priklausė žyniams ir karo vadams. Suvalgyti mėsos kąsnelį ir išgerti pieno lašelį žemdirbiai negalėjo, bijodami netekti galvos. Puikūs kabantys sodai puošė miestą ir karaliaus rūmus, bet vaikščioti po juos turėjo teisę tik dvariškiečiai ir karaliaus žmonos ir sugulovės. Pagaliau nuo kalnų atsirito karingos asirų gentys ir galingiausia to meto valstybė subyrėjo į trupinius. Vergai iš Persijos, Judėjos, Egipto ir Indijos patraukė namo nešdamiesi dalykus, brangesnius už auksą ir sidabrą – žinias ir mokslą, apie ką kitos tautos nieko neišmanė.

„Nereikėjo man pradėti nuo žemdirbių. Jie ramūs ir taikūs žmonės, bet nemoka apsiginti nuo plėšikaujančių genčių, nesugeba pasipriešinti savo karaliams ir žyniams. Ir aš, siekdamas įtvirtinti gėrį žemėje, turiu elgtis kitaip. Norint sukurti rojų žemėje, reikia rasti valdovo vardo vertą didiką, sugebantį sukurti galingą imperiją, žemiškąjį rojų.“

Ieškoti toli nereikėjo. Jis pasirinko Makedonijos karaliaus sūnų Aleksandrą, vėliau pramintą Didžiuoju.

Tai buvo karys, gerai išmanantis ne tik karo meną, bet ir visus mokslus, net filosofiją. Buvęs Aristotelio mokinys, domėjosi viskuo, ką jam kalbėjo graikų išminčiai, tarp kurių vaikščiojo ir niekam nepažįstamas Edemas.

Aleksandro kariuomenė ritosi kaip galinga vandenyno banga per to meto pasaulį. Jis nukariavo visas gretimas valstybes, net Egiptą bei Persiją, ir pakilo užkariauti Indiją. Visos valstybės nesugebėjo pasipriešinti Aleksandru. Savo valstybės sostinę jis perkėlė į Babiloną, norėdamas prikelti ir išplėsti jo buvusią didybę.

Ir štai imperija, kuriai niekas nepajėgė atsispirti, kuriai vadovavo protingiausias valdovas, kurioje kūrė išmintingiausi mokslininkai, perduodantys Aleksandru viso pasaulio žinias ir mokslą, krito ir subyrėjo į atskiras valstybes, tampančias lengvu kaimynų grobiu. Visi su pasibaisėjimu kalbėjo apie staigią Aleksandro mirtį. Tik vienas Edemas suprato, kad ir vėl šmėkštelėjo niūrus Lilit šešėlis. Tai ji, kaip nuodingas dykumos skorpionas, įgėlė Aleksandru į širdį ir jis mirė kaip visi mirtingieji.

Edemas sėdėjo prie uolos ir mąstė, mąstė...

Netiko ir šis būdas, kai šalies valdovas gali kreipti visą valstybę kultūros, doros, darbštumo ir gerumo link, o visi pavaldiniai – klusniai žygiuoti paskui. Kiekvienas valdovas – mirtingas ir nė vienas negarantuotas, kad gyvens lyg priešistorinis

Skaitykite likusius
364 iš **384** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

PROTU RUSIJOS SUVOKTI NEĮMANOMA.*- F. I. Tiutčevas*

Jei Rusijos protu suvokti negalima, lieka pabandyti suvokti jos sąsąmonę. O ji sako, kad šiai šaliai visada reikėjo mesijo. Ir dažnai tokiu mesiju tapdavo keisčiausios, o kartais ir pavojingiausios asmenybės. Kai kurios tokių asmenybių buvo sunkiai suprantamas pirmapradis fenomenas, tačiau daugelis jų sėjo galingos Rusijos, kaip pasaulio „gelbėtojos“, idėją, kuri Rusiją galų gale paversdavo blogio imperija.

Nebijokite tų, kurie žudo kūną, bet negali užmušti sielos.**Verčiau bijokite to, kuris gali prazudyti ir sielą, ir kūną pragare.***(Mato 10, 28-31)*

Niūrus, uždaras, tylenis, nesugebantis suregzti rišlaus sakinio, visiškas nemokša, neskaitęs nei Markso, nei Lenino ir net Plechanovo, neturintis bičiulių, o trokštantis vien KERŠTO... Partijos draugai jį pašaipiai vadina Sekretoriumi. Tačiau šis žmogus tampa nuožmiausiu vienos didžiausių pasaulio valstybių diktatoriumi.

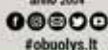
Jaunas revoliucionierius Koba laimingai vedęs, tačiau jo gyvenimas – vien revoliucija. Kartą jis sutinka paslaptinę baronienę Aną, kuri bando pavergti jo sielą ir kūną, pažadėdama beribę valdžią ir galią... Tačiau meilė Kato stipresnė – vos pašauktas, Koba skuba pas gimdančią žmoną. Bet likimas negailestingas – vienintelis gėrio daigas, vienintelis žmogus, kurį Koba tikrai mylėjo ir kuris mylėjo jį, miršta.

Nebelieka nieko, kas sutramdytų jame blogį – Koba virsta Stalinu.

**Jam pažadėjo neribotą valdžią beveik dešimtadaliui
pasaulio. Jo įrankis bus baimė ir neapykanta, o
valdžia – žiauri ir negailestinga.**

**KITI FRANCO BAUERIO
ROMANAI****ISTORINIS ROMANAS APIE DIDŽIAUSIĄ XX AMŽIAUS BUDELĮ**

Jei jums patinka istoriniai romanai, paremti kontroversiškų asmenybių gyvenimo faktais, privalote perskaityti romaną „Stalinas. Mano vardas Neapykanta“.

OBUOLYS
anno 2004

#obuolys.lt

ISBN 978-609-484-459-1

9 786094 844591

www.obuolys.lt

Knygos pigiau, įdomybės ir istorijos nemokamai

KITI FORMATAI:Audio
knygaElektroninė
knyga